

Bevis paa, at det ikke maa gaa aldeles sparsommeligt til, er, at Sorø Akademi kræver en Udgift paa nogle og firfjendstyve Lufinde Rigsdaler, og deraf bidrages der af de Paagjældende kun 14,000 Rb.; tilbage staa 70,000 Rb., hvorfor der holdes omtrent 147 Elever, hvilket vil sige, at hver Elev koster 500 Rb. aarlig. Iøvrigt skal jeg paaskjønne, at der angaaende Anvendelsen af Sorø Akademis Midler er truffet en Foranstaltning af den høitagtede Kultusminister, som jeg ikke kan Andet end billige, nemlig at der uddeles nogle flere Penge til Værere, som søge en videre Uddannelse, og jeg skulde tro, at vi for det Beløbs Vedkommende, der bevilges til Folkehøiskolerne, snart maa naae saa vidt, at vi ikke længere understøtte selve Folkehøiskolerne, men kun de mindre Bemidlede, som søge derhen. — Krigsministerens Budget er jo i Aar, saavidt jeg skjønner, ikke ubetydeligt højere end ifjor, men jeg nærer det Haab, at han ligesom ifjor skal faae et betydeligt Afslag. Jeg skal saaledes nævne, at de ovenordentlige Udgifter næsten ere satte op til det Dobbelte, og ligeledes Marineministerens Budget betydeligt forøget iaar. Siden jeg omtaler Krigsministerens Budget, maa jeg maasse ved samme Leilighed berøre de saakaldte Skytteforeninger. Der er en ikke ringe Misforståelse over, at de frivillige Skytteforeninger 3: de, der ikke have indordnet sig under den saakaldte Centralkomite, ingen Hjælp kunne faae; skjødte de, som jeg antager, udøve en ligesaa gavnlig Virksomhed som de Foreninger, der staa under Centralkomiteens Kommando. (Udfordelse af Kjær). Sa, jeg antager, at det erede Medlem og jeg kunne blive enige, forsaavidt som jeg antager, at naar de frivillige Foreninger ingen Understøttelse faae, da skal overhovedet ingen Skytteforening have det; saa vil det vise sig, hvilke Kræfter der er til at bære dem oppe. Smidlertid ere vi dog maasse ikke saa ganske enige; jeg ønsker som Nummer 6et, at de alle faae lige Andel i Understøttelsen i Forhold til Stubbene; hvad enten de have indordnet sig under Centralkomiteen eller ikke. — Der er blevet talt ikke saa lidt om det saakaldte Arbejderspørgsmaal i Anledning af de Oplysninger, som Indenrigsministeren har funden sig besjætet til at lade indsamle, og jeg er forsaavidt enig i de Udtalelser, der ere faldne herom. Kun vil jeg sige, at det forekommer mig, at om end den erede Indenrigsminister ikke har truffet den rette Maade at gaa frem paa, saa har han vist, at han har sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt. Jeg vilde ganske vist have foretrukket, om han i Steedet for at sætte et saa vidtløstigt Maskineri i Bevægelse havde ladet en Kommission reise omkring i Landet og havde ladet Arbejdere og Arbejdsgivere selv tale deres Sag for samme, forsaavidt de fandt sig foranledigede dertil. Det kunde i alt Fald have haft en mere offentlig og praktisk Interesse end de uhyre Bunker

Papir, der nu ville indkomme. De kunne maasse i sin Tid faae en statistisk Betydning, men at de skulde faae nogen væsentlig Indfyldelse i den Retning, at vi støttende os til dem skulde kunne komme med Love vedrørende Arbejderne, tror jeg ikke. Jeg tror iøvrigt heller ikke, at vi skulle komme med saadanne Love, thi det er min fulde Overbevisning, at Arbejderspørgsmaalet slet ikke lader sig løse ved nogen enkelt Lov; derimod bør der gennem hele vor Lovgivning gaa den Tanke, at det, vi ville, er, at Alle skulle op, og Alle skulle med. Det bør gaa igjennem vore Skolelove, saavel hvor det gælder de lærde Skoler som de øvrige Skoler, fremfor Alt gennem vore Valglove og gennem vore Skattelove. Som sagt, det, vi skulle stræbe efter, er at faae Alle op og Alle med, men derimod hylder jeg ikke for mit Vedkommende den Overtro, at der gives nogen Recept, hvorved Arbejderspørgsmaalet kan løses gennem en enkelt Lov.

Tauber: Det har haft sin Interesse for mig at høre den forskellige Maade, hvorpaa erede Medlemmer har opgjort vor finantsielle Status baade for de foregaaende Aar, og saaledes som den antages at ville stille sig efter det foreliggende Forslag; men jeg kan dog ikke negte, at ingen af disse Opfattelser og Fremstillinger har kunnet være tilfredsstillende for mig, idet selve Finantslovsforslaget ikke er ført til Ende, og vi altjaa endnu ikke have set, til hvilke Udgifter Forslaget vil føre os. Man har allerede fremhævet den eiendommelige Omstændighed, at Forslaget ender med et Overskud af omtrent 750,000 Rb., og det er derhos blevet antydet, at ikke blot dette Beløb, men endog Mere kan komme til at gaa med, forinden Finantsloven bliver færdig. Jeg tror, at det er en uheldig Vej, man her er kommen ind paa, og da man allerede fra flere Sider har berørt den Maade, hvorpaa Grundlovens § 48 retteligt bør opfattes, saa vil jeg sige, at jeg ikke tror, at det stemmer ganske med en rigtig Opfattelse af den paagjældende Paragraf, naar man forelægger et Budget, der er saa uforsigtigt, som det foreliggende selv vedkjender sig at være, og som den erede Finantsminister vedkjender sig, at det er. I Aar ender Forslaget, saaledes som det er forelagt, med et Overskud af en 7—800,000 Rb., medens det maasse som Finantslov vil ende med et Underskud af samme Beløb, og hvem indestaar os nu for, naar vi engang ere komne ind paa denne Vej, at der da ikke vil følge Aar vil blive en Forskel paa flere Millioner mellem Finantslovens Resultat, naar den forelægges, og naar den endelig vedtages? Ganske vist kan man sige, at denne Fremgangsmaade ikke umiddelbart er stridende mod Grundloven, og man kan sige det med samme Ret som den, hvormed den erede Finantsminister hævdede „Kronens Regjerings“ formelle Ret til at udsætte Rigsdagen uden at angive Grundene derfor; men